

UDK 811.163.42'282(497.113 Bereg)

811.163.42'282'342.8(497.113 Bereg)

Stručni rad

Rukopis primljen 2. XI. 2012.

Prihvaćen za tisak 24. X. 2013.

Marina Balažev

Šandora Petefija 6, RS-24 000 Subotica, Srbija

marina007@gmail.com

O PROZODIJI STAROŠTOKAVSKOG BEREŠKOG GOVORA

U prilogu su naznačene glavne promjene u akcenatskom sustavu staroštokavskog hrvatskog govora sela Bački Breg (Vojvodina, Srbija) u odnosu na stanje koje je zabilježio Sekereš 80-ih godina 20. stoljeća. Iznesena su i određena zapažanja o akutu u trenutnoj govorenoj praksi mjesnog idioma.

1. Uvod

Selo se Bereg (Bački Breg) nalazi u sjevernom dijelu Vojvodine i jedno je od nekolicine u kojemu se još čuva (barem kod starijih govornika) hrvatski govor koji pripada staroštokavskom slavonskom dijalektu, bačko-baranjskom poddijalektu¹. Spada u VI. grupu govora (prema klasifikaciji koju donosi Stjepan Ivšić²) te se naspram standardnih oblika: *vòdē, sàčūvām, òstō* ('ostao'), *nòsili, òtac, kázali, rúkōm, kazívō* govori: *vodē, sačūvam, ostō, nosīli, òtac/òtac, kázali, rúkōm* i *kazívō/kazívo*.

Kako je osobine ovog govora zabilježio Sekereš osamdesetih godina prošlog stoljeća, cilj je ovoga rada, na osnovi vlastitog istraživanja na terenu, prikazati trenutno stanje naglasnog sustava te naznačiti eventualne promjene nastale u međuvremenu³.

¹ Sekereš 1980: 138.

² Ivšić 1913: 147.

³ Zahvaljujem brojnim sugovornicima i Zavodu za kulturu vojvodanskih Hrvata koji omogućuje daljnji rad na ovoj temi.

2. Opći podaci o govoru⁴

Govor pripada grupi govora slavonskog dijalekta te, osim nekoliko stalnih ekavizama, s dosljedno ikavskim refleksom jata: *mlīko, mīsto, dīte, nedīlja, nīm, slīp*. No, u mlađih su govornika značajne zamjene *i* s *e* pod utjecajem srpskog standardnog jezika te susjednih govora drugih dijalekata.

Dočetno se *l* u glag. pridjevu radnom (*plēo, sījo*) vokalizira, inače ne: *āndel, bīl, kīsel/kisēl, pēpel, debēl, zrīl, dīl* itd.

Praslavenski *l'* i *d'* dali su *ć* i *đ*: *prēđa, međâš* dok se *j* javlja iznimno rijetko: *gòsvoja* (uz *gòspođa*).

Praslavenski *š'* i *žd'* dali su *šć/št* i *žd*: *bâšća, dopùšćat, òpština, gròžđe*.

Suglasnik se *h* gubi s kraja i početka riječi: *grâ* 'grah'⁵, *grī* 'grijuh', *râst* 'hrast', a katkad se na mjestu *h* nalazi mlađe *v* ili *j*: *krūv, kījati* 'kihati', *pāzuvo*.

Suglasnici se *l* i *n*, ispred vokala *i* u nekim riječima izgovaraju kao *lj, nj*: *mòljit, sòljit, uklònjit, naslònjit*.

Lokativ množine imenica ž. r. jednak je genitivu množine: *na žénā, u līvada, u čīžama*. Dativ i lokativ jednine imenica ž. r. imaju nastavak *-e*: *māme, sestrē*.

Lokativ množine jednak je genitivu množine i u imenica m. r. i s. r.: *u kočákā, na otaráka, po sēla*, uz sve češći noviji nastavak *-ima*: *u kočácima, na otārcima* odnosno *-ama* u imenica ž. r.: *u čīžmama*.

Infinitiv je uglavnom krnji: *sánjat*, iako se sporadično može čuti i neokrnjeni. Vokativ jednine imenica muškoga i srednjeg roda ima nastavak *-u*: *vūku, mòmku, vrāgu*.

3. lice množine prezenta *i*-glagola ima nastavak *-u*: *bāvu, sīlu, udāru*.

Glagoli s prezentom na *-ne-* imaju *-ni-* mjesto *-nu-*: *crīknit, mākīnit, zgřīnit*.

Nastavak mekih osnova *-em* uopćen je u instrumentalu jednine imenica muškoga i srednjeg roda: *poklòpcem, kotlēm, ášovem, zlātem, prstēm*.

3. Prozodija i distribucija

Bereški govor ima peteroakcenatski sustav $\hat{\sim} \sim \sim \sim \sim \sim$ uz kratkouzlazni naglasak koji je još uvijek u nastajanju te postupno smjenjuje visokouzlazni (\sim). Govor

⁴ Više o bereškom govoru vidi u Balažev 2011: 1–17.

⁵ N. izjednačen s G. iako se negdje, npr. u Batini, razlikuje N. *grā* – G. *grâ* (vidi Kapović 2008: 144).

čuva novi metatonijski akut. Zanaglasne se duljine čuvaju najbolje nakon dugouzlaznog naglasaka dok prednaglasnih duljina nema. Slogotvorno *r* može biti nositeljem svakog od naglasaka. Kratki silazni naglasak otvara vokal *e*.

3.1. Novi akut (~)

Može stajati na jednosložnim riječima (iako danas rijetko) te u svim položajima unutar višesložnih riječi.

a) jednosložne riječi

jã, vř, njř ‘njih’, *nř* ‘nije’, *znãř*.

Navedeni se primjeri samo sporadično čuju s neoakutom koji je u većini slučajeva zamijenjeni dugosilaznim naglaskom. Većina je imenica tipa *krĩžb* > *krĩž*, *krĩžã* > *krĩža* kao i *volb* > *võl*, *volã* > *võla* u potpunosti izgubila novi akut te se čuju samo s dugosilaznim naglaskom, npr.: *krãlj*, *lũd*, *sĩr*, *krĩž*, *mãlj*, *grĩ*, *võl*, *stõl*.

b) višesložne riječi

– početni slog:

lĩvi, *svõtog*, *glũvu*, *čũvam*, *grãdim*, *zĩdam*, *lĩvim* ‘lijepim’, *pĩtam*, *čĩtam*, *jĩdu se* ‘nerviraju se’, *lĩpa* ‘lijepa’, *Tãca*, *nĩsam*, *Kũzma*, *cvřcat*, *mlĩko*, *pĩla*, *dãla*, *stãri*, *stãra* ‘stara’, *bãka*, *svĩtem/svĩtem*, *vẽžeř*, *rãnim*, *vřřim*, *vĩno*, *krĩlo*, *jãjce*, *vřba*, *gũlit*, *ũja*, *Mãnda*.

Na prvom se slogu višesložnih imenica češće zamjenjuje dugosilaznim, posebice u primjerima u kojima je i u standardu dugosilazni: *pũtnik*, *kũtnjak*, *stõlnjak*, dok se bolje čuva u glagola npr.: *čũvam*, *grãdim*, *zĩdam*. Najstabilniji je na mjestu stare duljine ispred “ na zadnjem slogu: *glĩna*, *glãva*, *mlĩko*, *dĩte*, *fẽder*, *krĩlo*, *zĩma* i tu ga rijetko zamjenjuje dugouzlazni. Čak i u slučajevima svjesnog prebacivanja koda, govornicima u takvim primjerima “pobjegne” akut.

– središnji slog:

zalĩpit, *blidĩje*, *desõti*, *pivãci*, *rukovõta*, *povẽžem*, *oznãču*, *bosãnski*, *bilĩji*, *crnĩji*, *pokãžem*, *narãdi se*, *starĩji*, *slavõnski*, *zavřři*, *radĩje*, *crvenĩji*, *zatẽže*, *čestĩtam*, *strĩna*, *radĩje*.

U samo nekoliko primjera koje je zabilježio Sekereš⁶: *francũski*, *amerikãnski*, *englõski* akut je zamijenjen kratkouzlaznim na slogu ispred: *frãncuski*, *engleski*. Kod mlađih su govornika češći takvi slučajevi, dok stariji govornici dosljedno čuvaju akut.

⁶ Sekereš 1980: 140.

Ima primjera i u kojima se akut u sredini riječi zamjenjuje dugouzlaznim: *jedânput/jedânpud, raspêlo/raspêlo, otêzat/otêzat* ali primjeri variraju od govornika do govornika. Zamjena se, međutim, nikada ne događa ako je iza naglašenog sloga dužina pa tako: *miséci* (N. mn.) može biti i *misēci* ali u: *misēci* (G. mn.) ostaje dugouzlazni naglasak.

Također je s neoakutom uobičajen i komparativ na *-iji*: *blid̄tje, bil̄iji, crven̄iji, rad̄tje*, kakav se čuje i u južnoj Baranji.⁷

– dočetni slog

gub̄i/gub̄i, zn̄aš?, juč̄e, sestr̄e (G. jd.), *zel̄en, crv̄en, gospod̄in, ozēpst, plet̄u/plet̄u, dones̄u/dones̄u, tr̄či/tr̄či, ubod̄e/ubod̄e, deb̄el, don̄et, jedn̄e/jedn̄e, zdr̄av/zdr̄av, ber̄eš*.

I prije tridesetak godina je tendencija zamjene akuta dugosilaznim naglasakom na zadnjim slogovima riječi bila osjetna, a i danas još traje. Znatan je broj primjera u kojima se mogu čuti oba naglasaka (u slučaju mladih govornika može se čuti akut u jednoj a dugosilazni u drugoj riječi u kojoj bi se također očekivao akut) ali i onih u kojem je akut zamijenjen dugosilaznim: *selj̄ak, gospod̄ar, zemlj̄e, na metl̄e, kalend̄ar, bolesnik, bogat̄aš, pap̄ir*. U provedenom istraživanju nije primijećeno da jedan govornik istu riječ jednom izgovori s akutom na zadnjem slogu a drugi put s dugosilaznim naglasakom.

3.2 Dugosilazni naglasak (^)

Može stajati u jednosložnim riječima kao i na svim položajima u višesložnim riječima.

a) jednosložne riječi

dv̄oj, m̄ož, cr̄v, kr̄alj, vr̄ba/vr̄ba, l̄ud, s̄ir, kr̄iž, s̄ol, cr̄ip, gn̄oj, br̄ig, f̄arba, n̄as, v̄as, d̄oč, gr̄i, v̄ol, b̄al, k̄er, on̄, đ̄ak, l̄ađa, l̄ud, tr̄i, p̄et, k̄o, v̄aš, cv̄it, ž̄uč, k̄er, sm̄er, p̄éc, n̄os.

b) višesložne riječi

– početni slog:

ḡac̄a (G. mn.), *šlj̄iva, m̄arva, d̄ana* (G. jd.), *zl̄atem, s̄ino, Š̄antovo, P̄avka, st̄alno, t̄eško, gr̄ođe, dv̄isto, â̄ndel, pr̄ase, z̄ube* (G. mn.),

– središnji slog:

nepr̄avda, glav̄urda, nam̄išcat, nav̄išćivat, div̄ojka, ot̄arci, ogn̄j̄išće, op̄anci, nav̄išćivanje, poruč̄iva, dal̄j̄inski/dal̄j̄inski, maḡarci, š̄ic̄erna, pap̄irna, namiḡivat, prepis̄ivat,

⁷ Sekereš 1977: 349.

– dočetni slog:

makarkakô, pedesêt, valjô, lažôv, kabôv, kojî, onâj, nogôm, šarâf, čobân, petnâjst, letû ‘lete’, naglavcê ‘naglavačke’, bostân, kazân, nogôm, izâc, otîc, trčî, karanfil, ćelîm, vodê, ječâm, četrnâjst, letû, gorû, pletêm, tavân, milostîv, za smî, kakô, temêlj, krpêlj, crvljîv, pušljîv, kotlêm/kòtlem, nemôj/nèmoj.

Sekereševe primjere zamjene \hat{s} : *nògôm, izâc, òtîc, trčî, karànfil*⁸, nisam uspjela potvrditi.

3.3. Kratkosilazni naglasak (`)

Može stajati u jednosložnim riječima te na početnom i srednjem slogu višesložnih riječi. Napominjem da ovaj naglasak otvara vokal *e*, primjere nisam posebno označavala.

a) jednosložne riječi

dùd, ràt, brät, bìt ‘biti’, pît, čäk, plùg, krëč, cär.

b) višesložne riječi

– početni slog:

pètero, ùjutru, brîska, dàda ‘otac’, dîda, dùd, jàgnje, mìsto, mìsec, pàzuvo, pòčo ‘poceo’, rëpa, vîra, pàmet, kùca, dälje, màčka, jëftin, pòčmem, rëknem, màma, dūgačak, òbičaj, ìdem, lëper, mèkši, višlji,

– središnji slog:

voljîla, ostàri, paprîka, ponovîli, dukàti, subòta, Uskřsa, šićèra, izrîži, ovòga, udîla, sikîra, svinjëtina, kukurūžnjak, nevòlja, magàrac, želūdac, gvozdëni, obùla, večëra, iljada, poklòpcem, nedîlja, čekîcem, rukàma, Matîja, ćuprîja, koštîca, lubenîca, ostàvit, popràvit, kupùje, gvozdëni, očîma.

Čini se da se u nekih riječi koje su imale stari ` na zadnjem slogu (tipa: *bedrò, bedrà*) može čuti i kratkosilazni ali se češće čuje visokouzlazni: *žëna, bédro, téta, vòlit*. Kako je u novije vrijeme učestaliji i kratkouzlazni koji se može javiti u istom položaju, katkada je teško odrediti o kojem je naglasku točno riječ u pojedinom primjeru.

3.4. Dugouzlazni naglasak (´)

Može stajati samo u prvom i srednjem slogu višesložnih riječi.

a) dvosložne riječi

⁸ Sekereš 1980: 141.

srída, ljubít, prášak, kúpít, mórō, šára, bója, čúvō, báka, kéra, krílo, Stípē, dr̄vā, nóžēm, lédī, cítū, víučū, šúšćī, ránom ‘hranom’, *páři* (G. mn.), *ljúđī* (G. mn.).

b) višesložne riječi

– početni slog:

zvízda, kókica, zátíljak, krétljika, plántika, bérba, knédla, kléčala, Béréškinja, krénila, cidimo, líncina/līncina, kúpila (prid. r. gl. *kúpiti*), *Jánjīn, óbōra, rázred, Čósina, gládna, písmo, rázlika, národ,*

– središnji slog:

iznádat, privádat, pucáda, ozlídila, miséci, kočakévā, ugádat, ozlídít, komácā (G. mn.), *telefónā* (G. mn.), *po sokáku, jedánput/jedānput, raspélo/raspělo, otézat/otězat.*

3.5. Visokouzlazni naglasak (')

Dolazi u prvom i središnjem slogu višesložnih riječi odnosno samo na pretposljednem slogu mjesto starijega " na posljednjem. Za visokouzlazni naglasak Sekereš navodi kako se čuje u Kašadu i Semartinu, u južnoj Baranji i u području od Donjeg Miholjca do Vaške u Podravini. Opisuje ga kao nešto višeg i duljeg u izgovoru u odnosu na kratkouzlazni naglasak.⁹ Kako mi ih je katkada teže razlikovati, ostavljam otvorenom mogućnost da se neki od navedenih primjera mogu čuti i s kratkouzlaznim naglaskom.

– početni slog:

óna, zmlja, nòšnja, óbraz, bédro, čélo, búva, vòlit, téta, móljit, kópat, tòčak, póljat, sélo, zémlja, stólac, sèstre, štène, izvor, kášljat, ùljat, údat, údit, trčat, kóza, kásno,

– središnji slog:

budála, četvrtak, širina, rodbina, naslónjit, posóljit.

3.6. Kratkouzlazni naglasak (`)

Kratkouzlazni se naglasak može čuti kod mlađih govornika i to najčešće ispred sloga na kojemu je bio:

– ispred kratkosilaznog

òstari < ostàri, pàprika < papr̄ika, ponòvili < ponov̄ili, dùkati < dukàti, sùbota < subòta, svinjetina < svinjètina, màgarac < magàrac, Mátija < Mat̄ija, kùpuje < kup̄uje,

⁹ Sekereš 1980: 139.

– ispred dugosilaznog

pedèset < pedesêt, kòji < kojî, ònaj < onâj, nògom < nogôm, čòban < čobân, kàzan < kazân, plètem < pletêm, tàvan < tavân,

– ispred novog akuta

pòvežem < pověžem, bòsanski < bosânski, bèliji < bilji, pòkažem < pokážem, dèvojke < divòjke, stàriji < stariji, slàvonski < slavõnski, čèstitam < čestitam.

Ove promjene se javljaju samo u mlađih govornika dok je u starijih teško čuti kratkouzlazni naglasak. Tako i u primjerima koje bilježi Sekereš: *k̀rvljōm, v̀r̀šnjāk, u ǹoći, Hrvāt, p̀osō, k̀otō, c̀rvīc, s̀estrīn, jedānājst, ūmrīt, s̀rbī, š̀apnit, tr̃čī, karānfil¹⁰* (a neke od njih kasnije bilježi kao: *posōv, kotōv, kabōv¹¹*) smatram da je riječ o krivim podacima.

3.7. Nenaglašena duljina

Nenaglašena se duljina u zanaglasnom položaju javlja samo na prvom slogu iza naglašenoga, izgovara se nešto kraće nego li u standardnom jeziku a najbolje se očuvala iza dugouzlaznog naglasaka i to najčešće u:

- genitivu množine: *iménā, zvīzdā, misécī, medvidóvā, pucádī, komatóvā,*
- instrumentalu jednine *nóžēm,*
- 3. l. jednine prezenta: *zaktívū* ‘zahtijevaju’,
- glagolskom pridjevu radnom m. r.: *bírō* ‘birao’, *čívō* ‘čuvao’,
- ispred sonanta: *múdār, kopáčēm.*

Rjeđe se čuva iza dugosilaznog: *gáčā* gdje je izgovor također nešto kraći nego u standardu.

Iza drugih naglasaka nema očuvane dužine iako Sekereš donosi primjer: *tr̃šānja.*¹²

4. Duljenje ispred sonanta

U Bereškom govoru kao u mnogim štokavskim i čakavskim govorima imamo duljinu koja ostaje prilikom povlačenja naglasaka na staru prednaglasnu duljinu: *múdār, vāžān, živīmo, dvánājst, kopáčēm, nóžēm, kléčīm* i to uvijek iza dugouzlaznog naglasaka.

Rjeđi su primjeri duljenja neoakutom: *pečēm, idēm, deběl.*

¹⁰ Sekereš 1980: 143.

¹¹ Sekereš 1980: 141.

¹² Sekereš 1980: 149.

5. Prokliza i enkliza

Naglasak se u nekim primjerima ne pomiče na prolitiku:

na svît, iz grâda, kod nâs, vriž nâs

U slučaju pomicanja naglasaka na proklitiku uvijek je u pitanju preskakanje i to uglavnom na jednosložne prijedloge:

*dò_noći, nà_glavu, nà_ruku/na_rûku, nà_zimu, nà_nos, nà_noge, nà_srce/
na_sŕce, nà_nebo, nûž_uvo, ò_zemlju, pò_nebu, pòd_nos, ù_polju, ù_ruku,
ù_glavu, ù_kočak/u_kočak, ù_vodu/u_vòdu, ù_jesen, ù_zimu, ù_Osik, ù_red,
zâ_dana.*

Samo je jedan primjer preskakanja na višesložne prijedloge: *prîko_noc*.

Primjeri sekundarnog preskakanja:

*brèž_pameti, dò_jutra, nà_pamet/na_pàmet, ù_grob/u_gròb, prîd_smrt/prid
smŕt, ù_blato/u_blàto.*

6. Današnje akcenatsko stanje u odnosu na Sekereševu klasifikaciju

Novi se metatonijski akut (\sim) u jednosložnim riječima danas samo sporadično može čuti te je uglavnom zamijenjen dugosilaznim. Dobro se čuva u prvom i srednjem slogu višesložnih riječi. U prvom se slogu imenica sve češće zamjenjuje dugosilaznim i to u primjerima u kojima se isti čuje i u standardu: *stôlnjak, lîvi, čûvam* (ali dužina izostaje za razliku od standarda: *lijêvî* (odnosno srp.: *lêvî*), *čûvâm*). Još uvijek se može čuti i na zadnjim slogovima (i otvorenim i zatvorenim): *gubî, gospodîn* uz primjere s dugosilaznim: *gubî, gospodîn*. Neoakut se lakše i češće zamjenjuje dugosilaznim, a rijetko je pomicanje neoakuta sa zadnjeg sloga i zamjena kratkouzlaznim: *gùbî, gospòdin*, a ako se i čuje onda je to isključivo kod mlađih govornika, a kod starijih eventualno u slučajevima svjesnog prebacivanja kôda. U sredini se katkad zamjenjuje dugouzlaznim.

Dugosilazni se naglasak ($\hat{}$) dobro čuva u svim položajima posebice ispred sonanata *kôh, nôj* (iako duljenje nije dosljedno provedeno: *zdrâv* uz *zdrâv*).

Još uvijek je stabilan i na zadnjem slogu (i otvorenom i zatvorenom) te se rijetko čuju primjeri tipa: *tâvan < tavân, vòdê < vodê*.

Kratkosilazni se naglasak (˘) dobro čuva na jednosložnim riječima kao i na početnom i srednjem slogu višesložnih. Nije se zadržao na zadnjim slogovima nego se u takvim slučajevima ostvaruje kao kratkosilazni odnosno češće visokouzlazni na slogu ispred *sêstra < *sestrâ*. U mlađih je govornika primjetna tendencija povlačenja ˘ iz sredine riječi: *ostâri > òstari, paprîka > pàprika, ponovîli > ponòvili*.

Dugouzlazni se naglasak (´) čuva na mjestima prijašnjih prednaglasnih duljina pred dugosilaznim odnosno kratkosilaznim naglaskom (*kazīvô* > *kazivô*; *svīrāli* > *svirali*) tako da slijeda $\bar{\text{^}}$ ili $\bar{\text{`}}$ nema, što ne iznenađuje. Nenaglašena se duljina najčešće ostvaruje upravo iza dugouzlaznog naglaska iako ne dosljedno.

Visokouzlazni naglasak (') se dobro čuva na penultimi umjesto starijega " na ultimima. Ostavljam otvorenom mogućnost da se danas u nekim primjerima u kojima sam zabilježila visokouzlazni naglasak može čuti i kratkouzlazni.

Kratkouzlazni naglasak (`) se u starijih govornika javlja sporadično dok je učestaliji u mlađih. Kao i drugdje na sjeveru dijalekta još uvijek je u nastajanju.¹³

Duljina se iza dugouzlaznog naglaska uglavnom čuva u genitivu množine, instrumentalu jednine i u 3. l. jednine prezenta. Ne provodi se dosljedno i izgovara se nešto kraće nego li u standardu. Rijetki su slučajevi duljine iza dugosilaznog naglaska kada se također izgovara nešto kraće.

7. Zaključak

Kod starijih se govornika dosta dobro čuva stanje zabilježeno osamdesetih godina prošlog stoljeća. Kod mlađih je govornika (pod time mislim školsku djecu te generaciju njihovih roditelja) najuočljivija pojava kratkouzlaznog naglaska (posebice na slogu ispred sloga na kojemu je stajao kratkosilazni, dugosilazni ili novi akut).

Neoakut se gotovo posve izgubio s jednosložnih riječi, a na zadnjem slogu ga uglavnom zamjenjuje dugosilazni. Dobro se čuva u sredini riječi gdje ga se može čuti i u mlađih govornika.

¹³ Vidi: Kapović 2008.

Literatura:

- BALAŽEV, MARINA 2011. Opis bereškoga govora. *Hrvatski dijalektološki zbornik*, 17, 1–18.
- IVŠIĆ, STJEPAN 1913. Današnji posavski govor. *Rad JAZU*, 196, Zagreb, 124–125 (I.) i 197, 9–138 (III.).
- KAPOVIĆ, MATE 2008. O naglasku u staroštokavskom slavonskom dijalektu. *Croatica et Slavica Iadertina*, 4, Zadar, 115–147.
- SEKEREŠ, STJEPAN 1977. Govor Hrvata u južnoj Baranji. *Hrvatski dijalektološki zbornik*, 4, Zagreb, 323–484.
- SEKEREŠ, STJEPAN 1980. Govor Hrvata u zapadnoj Bačkoj. *Zbornik za filologiju i lingvistiku*, XXIII/1, Novi Sad, 135–205.

On the Accentuation of the Old Štokavian Dialect of Bereg

Abstract

The paper describes prosody of the Old Štokavian Croatian dialect of the village of Bereg in Vojvodina (Serbia).

Ključne riječi: naglasak, staroštokavski, akut, slavonski dijalekt, šokački, Bačka.

Key words: prosody, Old Štokavian, acute, Slavonian dialect, Ikavian, Šokci, Bačka